

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4439/2558

เด็กชายญาณวัฒน์ เจริญสุข โดยนางฤทัยรัตน์ เจริญสุข ผู้แทนโดยชอบธรรมโจทก์ นายอุดมชัย แก้วประเสริฐ กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.พ. มาตรา 236, ป.วิ.พ. มาตรา 156, ป.วิ.พ. มาตรา 156/1

ย่อ / หลักกฎหมาย

ศาลชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับอุทธรณ์ของจำเลยที่ 2 จำเลยที่ 2 อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว ศาลอุทธรณ์ภาค 2 มีคำสั่งยืนตามคำสั่งศาลชั้นต้นที่ไม่รับอุทธรณ์ คำสั่งของศาลอุทธรณ์ภาค 2 จึงเป็นที่สุดตาม ป.วิ.พ. มาตรา 236 วรรคหนึ่ง ต้องห้ามมิให้ฎีกา

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้จำเลยทั้งสองร่วมกันชำระเงิน 599,850 บาทพร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงิน 558,000 บาท นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระหนี้ครบถ้วนพร้อมยื่น คำร้องขอยกเว้นค่าธรรมเนียมศาล วันนัดไต่สวนคำร้องขอยกเว้นค่าธรรมเนียมศาล โจทก์ไม่มา ศาล ศาลชั้นต้นมีคำสั่งยกคำร้อง ให้โจทก์วางค่าขึ้นศาลภายใน 7 วัน นับแต่วันนี้ มิฉะนั้นถือว่า โจทก์ทิ้งฟ้อง ต่อมาครบกำหนดระยะเวลาดังกล่าว โจทก์มิได้นำเงินมาวางศาล ศาลชั้นต้นจึงมี คำสั่งจำหน่ายคดีออกจากสารบบความ จำเลยที่ 2 อุทธรณ์ขอให้แก้ไขคำสั่งศาลชั้นต้นจากยก คำร้องเป็นยกฟ้อง ศาลชั้นต้นมีคำสั่งว่า การดำเนินกระบวนการพิจารณาในชั้นไต่สวนอนาถาเป็นเรื่อง ของศาลกับผู้ขอโดยให้สิทธิอีกฝ่ายคัดค้าน แต่หาได้ให้สิทธิผู้ที่ใช้สิทธิคัดค้านอุทธรณ์คำสั่ง แต่อย่างใด จำเลยที่ 2 ในฐานะผู้คัดค้านจึงไม่มีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว กรณีไม่มีเหตุให้รับ อุทธรณ์ของจำเลยที่ 2 จำเลยที่ 2 อุทธรณ์คำสั่งไม่รับอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 2 มีคำสั่งว่า คดีนี้ โจทก์ยื่นฟ้องจำเลยทั้งสองและยื่นคำร้องขอยกเว้นค่าธรรมเนียมศาล ตามประมวลกฎหมายวิธี พิจารณาความแพ่ง มาตรา 156 ศาลชั้นต้นมีคำสั่งให้นัดไต่สวน ส่วนค่าฟ้องโจทก์ให้รอไว้สั่งเมื่อ ศาลมีคำสั่งเกี่ยวกับคำร้องขอยกเว้นค่าธรรมเนียมศาลแล้ว ในวันนัดไต่สวนคำร้อง โจทก์ไม่มา ศาลชั้นต้นมีคำสั่งให้ยกคำร้องขอยกเว้นค่าธรรมเนียมศาลของโจทก์ และมีคำสั่งให้โจทก์นำ ค่าธรรมเนียมศาลมาชำระภายใน 7 วัน มิฉะนั้นถือว่าทิ้งฟ้อง จึงเป็นกรณีที่ศาลชั้นต้นมีคำสั่งไม่ อนุญาตให้โจทก์ได้รับยกเว้นค่าธรรมเนียมศาลตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 156/1 วรรคแรก ซึ่งกรณีนี้ตามมาตรา 156/1 วรรคท้าย บัญญัติให้ผู้ขอยกเว้นค่าธรรมเนียมศาล ซึ่งคดีนี้หมายถึงเฉพาะโจทก์เท่านั้นที่จะมีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งได้ การที่จำเลยที่ 2 ยื่นอุทธรณ์คำสั่ง ของศาลชั้นต้นดังกล่าว จึงเป็นการยื่นอุทธรณ์โดยไม่กฎหมายบัญญัติให้มีสิทธิยื่นอุทธรณ์ได้ ดังนั้น ที่ศาลชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับอุทธรณ์ของจำเลยที่ 2 จึงชอบแล้ว จำเลยที่ 2 ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัย ว่า คดีนี้ศาลชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับอุทธรณ์ของจำเลยที่ 2 จำเลยที่ 2 อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว ต่อมา ศาลอุทธรณ์ภาค 2 มีคำสั่งยืนตามคำสั่งศาลชั้นต้นที่ไม่รับอุทธรณ์ กรณีเช่นนี้คำสั่งของศาลอุทธรณ์ ภาค 2 จึงเป็นที่สุดตามที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 236 วรรค หนึ่งต้องห้ามมิให้ฎีกา ที่ศาลชั้นต้นมีคำสั่งรับฎีกาของจำเลยที่ 2 จึงเป็นการไม่ชอบด้วยบทบัญญัติ ดังกล่าว ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย อนึ่ง ศาลชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับอุทธรณ์ของจำเลยที่ 2 แต่ไม่ได้สั่งคืน ค่าขึ้นศาลในชั้นอุทธรณ์ให้แก่จำเลยที่ 2 ศาลฎีกาเห็นสมควรแก้ไขให้ถูกต้อง พิพากษายกฎีกา

จำเลยที่ 2 ให้คืนค่าขึ้นศาลในชั้นอุทธรณ์และค่าขึ้นศาลในชั้นฎีกาทั้งหมดแก่จำเลยที่ 2
ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นฎีกานอกจากนี้ให้เป็นพับ

องค์คณะ

อดีศักดิ์ ปัตรวลี · ทวีศักดิ์ ทองภักดี · เฉลิมศักดิ์ ภัทรสุมนต์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/4439/2558>